

Yahshua na Jesus: evolusie van 'n naam
Deur William Finck, © 2006

Die doel van hierdie bespreking is om aan te toon hoe die naam Jesus ontstaan het. Ek pleit beslis nie dat 'n mens die naam van Yahshua Christus, die Verlosser van Israel, met die naam Jesus moet aanroep nie, maar daar is ernstige wanopvattinge oor die oorsprong van hierdie naam wat ek genoodsaak is om aan te spreek. Om die voorstelling hier te vereenvoudig, moet dit as vanselfsprekend aanvaar word dat die regte Engelse voorstelling van die name van ons God Yahweh en Yahshua is, soos dit uit die Hebreeus getransliterer is. Ek is bewus van die Masoretiese spellings in Strong's se Hebreeuse leksikon (dws Yehowshua, sien #3091), maar ek sou dit betwis. Want julle name uit die Ou Testament het 'Iω- (Iô-) name geword in die Septuagintavertaling, en dit is nie die geval met hierdie naam nie. Vir meer inligting oor hierdie onderwerp, sien die onlangse pamflet van hierdie bediening getiteld "Wat is dit?", "Here" of "Yahweh"? Verder gaan ek nie hier lang aanhalings uit leksikone maak nie, maar sal dit selfs slegs in die illustrasies omskryf waar nodig. Tog noem ek natuurlik my bronne.

Baie in "Israel Identity" beweer dat die korrupsie van Yahshua in Jesus deel was van 'n openlike sameswering deur 'n goddelose 'kerk' om Yahweh op een of ander manier deur die Griekse Zeus te vervang. Hierdie mense beweer dan ter ondersteuning van hierdie bewering dat Jesus (gee-zus) en Zeus (eintlik zooce uitgespreek) klankagtige woorde is, maar eintlik klink dit glad nie dieselfde nie. Daar is geen bewyse dat in die ou tyd die eerste "s" in Jesus ooit soos 'n "z" uitgespreek is nie. Eintlik het die

Hebreërs, Grieke en Romeine almal 'n letter z gehad, en kon dit maklik gebruik het as hulle dit wou. Die Romeinse oppergod is ook nie Zeus genoem nie, maar Jupiter (of ook Jove), so vir hulle is elke vermeende verband minder waarskynlik. Romeine het altyd hul eie name vir die gode verkies bo die Griekse name (Mars vir Ares, Diana vir Artemis, Mercurius vir Hermes, Juno vir Hera, ad nauseum), en kan selfs aanstoot geneem het as hulle gedwing was om enige vorm van die naam te gebruik (Zeus). Hier hoop ek om aan te toon hoe die naam Jesus werklik ontstaan het. Onder die inskrywing vir Ἰησοῦς (die Griekse naam waaruit Jesus afgelei is), verduidelik die “Theological Dictionary of the New Testament” onder redaksie van Gerhard Friedrich (hierna TDNT) dat die vroeë Hebreuse Yahshua na die terugkeer uit Babilon na Yashua verkort was. Dit is dieselfde naam as Josua van die Ou Testament.

In die Griekse Septuaginta (hierna LXX), 'n boek wat uit Hebreus in Grieks vertaal is, lank voordat enige georganiseerde 'kerk' 'n sameswering kon maak het; oral waar die naam Josua verskyn, vind ons 'n vorm van die Griekse ekwivalent, Ἰησοῦς. Van die laaste ς hier (wat in Grieks geskryf is σ as dit nie die laaste letter van 'n woord is nie) sê TDNT 'The LXX behou die latere vorm [Yashua of Yeshua] en maak dit afkeurbaar deur 'n Nominative ς by te voeg. Eerstens die 'Nominatief ς.' laat 'n mens in Grieks die selfstandige naamwoord Ἰησοῦς weier, wat beteken dat die woord in die verskillende Griekse gevalle voorgestel kan word, dit wil sê Ἰησοῦς (Nominatief), Ἰησοῦ (Genitief), Ἰησοῖ of weer Ἰησοῦ (Datief) en Ἰησοῦν (Akkusatief). Buigings is 'n belangrike deel van die Griekse grammatika wat nie volledig in Engels gebruik word nie (die is 'n voorbeeld, wat die Genitiewe geval in ons taal ietwat voorstel). Die byvoeging van die s help die Griekse skrywer baie. 'N Voorbeeld van 'n onuitspreeklike selfstandige naamwoord in

Grieks is Δαυίδ (David), wat moontlik geweier het as dit Δαυιδός (Davidos) geskryf is, alhoewel dit nooit was nie. Tweedens kan dit duidelik word dat die finale klank in Yahshua ook vir Grieks laat val is, sodat Ἰησοῦς (yay-soos) eintlik net gelykstaande is aan Yashu. Die enigste plek in die LXX waar die finale klinkerklank behou is, is die Ἰησοῦέ van 1 Kron. 7:27, hoewel sommige LXX -weergawes dit ook op 'n paar ander plekke het. In die Hebreeuse spelling, wat geen ware klinkers het nie, kom die -ua aan die einde van Yahshua van die letter 'Ayin, en in latere Hebreeuse (tussen 600 en 900 nC) is vokaalpunt bygevoeg, en hier word die 'Ayin vergesel van klinkerpunte wat aandui dat dit gevolg word deur 'n klank. Die letter "a" bestaan nie eintlik in die naam nie. Derdens moet die ontbrekende h aangespreek word. In Grieks is daar geen letter wat gelykstaande is aan die letter h (H, aitch).

Die simbool H is daar, maar verteenwoordig die hoofvokaal eta, wat in kleinletters η is. Terwyl daar 'n ch in Grieks (χ, chi), 'n th (θ, theta) en 'n ph (φ, phi) is, is daar ook nie 'n sh letter nie. Terwyl die Grieke 'n aspirant (h-klank) aangedui het voor woorde wat met 'n klinker begin het deur die simbool (') wat die teenwoordigheid van die klank aandui, of (̣) wat die afwesigheid daarvan aandui, was daar geen manier vir die Grieke om so 'n klank in die middel van 'n woord, want hulle het dit nooit gedoen nie, maar vir 'n ander uitsondering, die dubbele r-klank wat buite die omvang van ons bespreking hier val. Daar is geen manier dat die Grieke 'n sh skriftelik kan voorstel nie. Tog is dit nie 'n probleem vir die Hebreeussprekende nie, want soos gesien kan word in die gedeelte "Hebreeuse artikulasie" van die Hebreeuse woordeboek wat saam met Strong se uitputtende ooreenstemming is, verteenwoordig dieselfde letter in Hebreeus sowel die s as die sh klanke. Dit sou glad nie 'n probleem wees vir 'n Hebreeuse leser wat in

Grieks skryf om die Hebreuse letter Siyn (of Shiyn) te sien en 'n Griekse sigma (ς) te skryf nie. Sodat Ἰησοῦς 'n natuurlike transliterasie in die Grieks van die Hebreuse naam Yahshua is, is dit maklik verstaanbaar sodra die konvensies van die tale verstaan is. TDNT sê: “Die getuienis van die NT is dieselfde [as die LXX]. In Hand 7:45 en Hb 4: 8 word daar verwys na Ἰησοῦς, dit wil sê Josua, die seun van Nun. ”

Nou, hopelik, nadat ons vasgestel het dat Ἰησοῦς die Griekse ekwivalent van die Hebreuse vorm van Yahshua is, en voldoende verduidelik hoe dit kan wees, kan die aandag gevestig word op die Grieks, Latyn en Engels. Die Griekse eta (Η, η) is 'n moeilike klinker, aangesien dit geen direkte ekwivalent in Latyn of Engels het nie. Alhoewel die meerderheid geleerdes dit gewoonlik voorstel in transliterasies van name met 'n e (of ê), is daar baie wat dit meer gereeld met 'n a voorstel. Voorbeelde van die η wat tussen die tale verander het, is duidelik te sien in Strong's Exhaustive Concordance, waar die Hebreuse woord vir Mede getranslitereer word deur Strong as Maday (Hebreeus #4075) en die Griekse woord, nie anders in die NT as in alle klassieke Grieks nie, Μηδος (Grieks #3370), wat Strong Mēdōs transliteer en may'-dos uitspreek. In Genesis 10: 2 is die woord in Strong se Hebreeus #4074 weergegee in die A.V. as Madai. Ons hoef dus nie ver te kyk om te sien dat die a en die e beide met die Griekse η uitruilbaar is nie. Die letter “i” aan die begin van 'n woord, gevolg deur 'n klinker, verteenwoordig James Strong met 'n dubbele “e” in al sy uitsprake in sy Griekse leksikon. Dit is korrek, alhoewel in praktiese doeleindes die i in hierdie gevalle gelykstaande is aan die gesproke Engels y, en dit geld ook vir die Latyn, en nie Grieks of Latyn het 'n letter y soos ons dit ken nie. In Grieks verteenwoordig die simbool Y die hoofletter, die kleinletter u en die ekwivalent van ons eie u, hoewel dit die meeste getranslitereer word met 'n y (voorbeeld is die voorvoegsels hiper- en hipo-). In die

New College Latin & English Dictionary deur John C. Traupman, Ph. D. (hierna TNCLD) word verduidelik dat in Latyn die letter "uit die Grieks in die Romeinse alfabet aangeneem is vir die transliterasie van woorde wat 'n upsilon bevat (waarvoor u vroeër gebruik is) en by benadering uitgespreek as Duits ü ... maar die gebruik daarvan was beperk tot vreemde woorde. " Terwyl die Hebreeus dus ay gehad het, het die yowd, nóg Latyn of Grieks 'n presiese ekwivalent, beide met 'n i in woorde waar ons vandag in Engels aj gebruik, soos in Jerusalem, Joppa of Jakob, wat almal onderskei kan word Strong se ooreenstemming. Toe die Romeins-Latynsprekendes die Griekse Ἰησοῦς teëkom, wat yay-soos uitgespreek sou word, of soos Strong dit het, ee-ay-soos, skryf hulle Iesus.

Soos ons gesien het, is die e 'n billike voorstelling van die Griekse η. As u die Griekse leksikon van Strong en die gedeelte "Greek Articulation" aan die begin nagaan, word die ou diftong in Grieks uitgespreek as die ou in die Engelse woord deur. In die uitspraakgedeelte van TNCLD op bladsy 4, is daar geen ou diftong in Latyn nie, maar die Latynse u kan op sigself dieselfde klank ("ū u in onbeskof") as die Griekse ou voorstel, en dus is die Latynse Iesus 'n billike voorstelling van die Griekse Ἰησοῦς. As TNCLD weer nagegaan word, sal die i in Latyn nie anders behandel word nie, soos in Grieks, "ī ee in keen", aangesien Strong dit verteenwoordig as ee waar dit 'n woord begin en gevolg word deur 'n ander klinker. Hier moet daarop gewys word dat die uitspraakgids in TNCLD in twee afdelings verdeel is, die 'Klassieke Metode' en die 'Kerklike Metode' wat in die Middeleeuse tyd onder die geestelikes bestaan het. By die letter s onder "Klassieke metode" staan dit "altd s in sing", maar onder "Kerklike metode" staan dit "s in sing ... maar as dit tussen twee klinkers staan of as finale en

voorafgegaan word deur 'n stemkonsonant = z in dosyn. " Ons sien dus dat lesus in die Latyn van die latere 'kerk' yay-zus begin word uitgespreek, maar hou in gedagte dat hierdie verandering 'n groot aantal Latynse woorde beïnvloed het, en nie net hierdie naam nie. Dit laat ons met die Engelse letter j. Volgens die tabel "Ontwikkeling van die alfabet" op p. XXXIV in die openingsblaaie van The American Heritage College Dictionary, derde uitgawe (hierna AH), verskyn die j in die geringe skrif wat algemeen van 300 tot 700 nC voorkom, en die Karolingiese skrif uit ongeveer 800 nC, saam met latere skrifte. Maar van ons taal sê AH dat "die Engelse alfabet sy totaal van 26 letters bereik het eers nadat die Middeleeuse skrifgeleerdes w bygevoeg het (oorspronklik geskryf uu) en Renaissance -drukkers die variantpare i/j en u/v geskei het." En so sien ons dat j in Engels slegs tydens die Renaissance, wat in die 14de eeu begin het, 'n duidelike letter geword het, en dat die letter 'n variant van die letter i was.

Net omdat ons in sommige Europese skrifte vroegtydig aj het, beteken dit nie dat die letter destyds uitgespreek is soos ons dit vandag uitspreek nie, net soos die sagte g (dws sag, Duits) wat blykbaar vandaan kom die Franse (waar dit voorgestel word deur 'n zh in uitsprake van Franse woorde wat in AH voorkom), alhoewel ek geensins die saak volledig nagevors het nie.

Die Spaanse spreek die j uit as 'n Engelse h. In die uitspraakgids tot TNCLD op bladsy 5 vind ons dat die j van Middeleeuse (en Kerklike) Latyn (vir AH getuig dat Klassieke Rome die letter nie geken het nie) soos die "y in yes" uitgespreek is. Nog nader aan ons taal is Duits, wat die j as y uitspreek, en daarom sou Jesus in Duits baie dieselfde klink as in Latyn, of in Grieks. As ons na die uitspraak van die Switserse psigiater Carl Jung se naam kyk, vind ons yoong, en die Switserse stad Jungfrau is "yoong-frou". 'N

Junker, lid van die ou Pruisiese aristokrasie, is 'n jongmens. (In al drie gevalle word gesê dat die oo uitgespreek word soos die oo in ons woord.) In AH word die seevoël wat 'n jaeger genoem word, genoem uit die Duitse woord vir jagter, ya-ger uitgespreek. Dit is algemeen bekend dat die gewilde Duitse naam Johann, ons Johannes, yo-hann uitgespreek word. Die Griekse spelling is Ἰωάννης (Iôannes). Buiten die doel van hierdie dokument, moet dit volstaan om te sê dat, ondanks die Jode en Arabiere se aandrang op die teendeel, die Evangelies oorspronklik in Grieks geskryf is. Alhoewel 'n vorm van Hebreeus (of miskien Aramees) in die eerste eeu in Palestina gepraat is, was Grieks die algemene taal selfs daar, soos die historiese en argeologiese verslae ook getuig. Die interne bewyse, teks sowel as kontekstueel, laat by die Griekse leser geen twyfel bestaan dat dit die taal was waarin hulle geskryf is nie. En dus moet dit duidelik wees dat Ἰησοῦς die naam was waarop Yahshua Christus geroep is en daarop gereageer het gedurende Sy wandel op hierdie aarde. Hier moet dit duidelik wees dat Jesus, of die Latynse Iesus, natuurlik ontwikkel het uit Ἰησοῦς, nadat hy verskeie inkrementele veranderinge ondergaan het met veranderinge in taal en dialek, en daarom is Jesus nie 'n naam wat deur een of ander sameswering voortgebring word nie, hoewel dit in gedagte gehou moet word dat Ἰησοῦς, Iesus en Jesus is almal oorspronklik uitgespreek as yay-soos (of yay-sooce), of ten minste iets soortgelyk. Al die weergawes wat bygevoeg is ten bate van die Griekse (en later Latynse) grammatika, kan al hierdie weergawes verteenwoordig word deur die eenvoudige Yesu, 'n vorm wat aan identiteitsgeleerdes in die 19de eeu bekend is, wat blyk uit die werk van EO Gordon (Prehistoriese Londen) en ander. Soos ons gesien het, is Yesu slegs 'n Helleniseerde vorm van die Hebreeuse Yahshua, sonder die finale a. Op baie plekke is die hedendaagse 'Jode' verkieslik die spelling Yeshua, en in onlangse tye is dit 'n

algemene naam onder hulle, alhoewel TDNT verklaar dat "Met die 2de eeu nC ... Ἰησοῦς as 'n eienaam verdwyn", blyk dit dat herleef sedert die stigting van die kunsionistiese staat in Palestina. Ek voel redelik veilig om te sê dat selfs in Identiteit 'n skrywer wat die vorm Yeshua gebruik, sterk beïnvloed is deur die Joodse literatuur, en 'n mens sy werk in die konteks moet beskou, want dit kan heel moontlik verdag wees. Skrywers van nie-Judaïese Israel-identiteit gebruik oor die algemeen die vorm Yahshua.

Alhoewel ek nie die vorms van Jesus, Yesu, et al, kan afmaak nie, maar ek weet hoe hierdie vorme ontstaan het, gebruik ek in my eie geskrifte die vorm Yahshua, en ek glo dat ek goeie rede daarvoor het. Eerstens is daar in Engels nie die beperkinge in die uitspraak of spelling wat die Griekse taal opgelê het nie, wat die vorm Iesus in die eerste plek noodsaaklik gemaak het. Tweedens verteenwoordig die vorm Yahshua 'n betekenis wat by Jesus afwesig is, en die komponente daarvan is afgelei van die woorde Yahweh (die naam wat die 'Jode' verag en dus vermy), en 'n vorm van 'n woord wat redding beteken of gered moet word. Yahshua dra dus 'n betekenis oor wat nie in die ander vorme sigbaar is nie: Yahweh, Redder of Yahweh Saves, wat die doel van Yahshua Christus in die eerste plek beskryf, en ook van Sy wese.